

Předmluva

Předcházející část: Úvodní slovo

PŘEDMLUVA

Jak je popsáno v této knize, stejně jako v předchozích dílech, tak až do nedávna lidstvo nemělo spolehlivý, objektivní, ověřitelný prostředek jak identifikovat nebo rozeznat pravdu od klamu. Jako důsledek, a to navzdory snahám člověka, zůstal například konflikt mezi duchovní vírou a rozumem záhadou po tisíciletí. To byla výzva pro velké intelektuály starověkého Řecka a Říma, stejně jako pro velké filozofy a myslitele po staletí, jejichž díla tvoří *Velké knihy západního světa*. Toto zůstalo nevyřešené navzdory snahám dokonce i největších theologů, od Tomáše Akvinského až do dnešních dnů, kdy probíhající debaty představují hlavní téma i časopisu *Time* (Van Biema dne 13. listopadu 2006).

Problém byl výmluvně představen v proslulém Scopesově soudním procesu v roce 1925, a konflikt byl dále zpracováván v politickém světě šéfem justice Nejvyššího soudu Spojených států Hugo Blackem a jeho „vysokou zdí mezi církví a státem“. Toto soudní rozhodnutí, v roce 1946, kterým eskaloval konflikt, bylo žhavě svárivé v dnešní společnosti a je symbolizováno probíhající politickou válkou mezi sekularisty a tradicionalisty. V akademickém světě je v současné době vyjádřen jako „kreacionismus“ proti „inteligentnímu designu“.

Smíchat olej a vodu nebylo možné, dokud nebyla objevena metoda frakční homogenity. Analogicky kvůli novým objevům nyní existuje metodika, jak synchronizovat a dát do souvislosti víru i rozum, aniž by byla porušena celistvost jednoho z nich. V současné době je možné být vědecký, racionální, logický a intelektuálně erudovaný a zároveň být duchovně inspirovaný vírou, která je zaštitěna prokazatelným ověřením.

Jednoduchá studie o povaze samotného vědomí odhaluje snadno překonatelný most mezi tím, co předtím vypadalo jako velmi oddělené a nesourodé říše. Odpověď na konflikt a jeho úspěšné vyřešení je důsledkem uznání významu rozšířeného paradigmatu reality, která zahrnuje jak vědu, tak i duchovní realitu, namísto rozdělování na „buď-anebo“, na oddělené, zdánlivě se vylučující provincie nebo říše. Tato ověřitelná expanze kontextu zahrnuje současně rozum i víru, a je tedy nakonec bez stanoviska, dvojznačnosti a konfliktu.

Z historického hlediska měla expanze kontextu příznivé vlivy, jako je rozšíření fyziky z omezeného newtonovského paradigmatu zahrnutím kvantové mechaniky a stále se vyvíjející kvantové teorie. Koncepční most byl zřízen kritickým objevem Heisenbergova principu neurčitosti. Tím je vysvětlen účinek vlivu pozorování lidského vědomí, čímž se posiluje a urychluje „kolaps vlnové funkce“ (vysvětleno později) jako důsledek záměru (tj, od potenciality k uskutečnění). Pole astronomie se podobně rozšířilo od studování pouhého našeho planetárního systému, aby později zahrnovalo nekonečné galaxie a mnohé vesmíry, které se stále rozšiřují rychlostí

světla.

Duchovní realita a inherentní pravdy zjevené náboženstvím mohou být také zkoumány takovým způsobem, který nevyžaduje odložení rozumu nebo porušení pravidel logiky a racionality. Ve skutečnosti ten samý kontext a metodika, která je schopna ověřovat duchovní realitu, současně také potvrdí vědecké principy. Až do nedávné doby se věda a náboženství zdály být uzavřeny ve velmi oddělených boxech. Nyní mohou být boxy odstraněny a nahrazeny velkým kontejnerem, který jim dává stejnou důležitost, důvěru a rovnováhu.

Různé body pozorování nevytvářejí oddělenou konfliktní „realitu“, ale pouze představují různou perspektivu v rámci vše zahrnujícího, nekonečného pole vědomí. Jako příklad: namísto uměle vytvářené dichotomie mezi „evolucí“ a „stvořením“, je jednodušší vidět z vyššího, zahrnujícího paradigmatu, že evoluce je tvorba. Je zřejmé, že evoluce je prostě stále probíhající tvorba, a že to je ve skutečnosti jedno a totéž (kalibrační úroveň 1000). Stvoření je vrozeně evoluční a neustále se rozvíjí. Stejně tak se inteligence přírody může zdát být jen lineární, v režimu pokusu a omylu, ale z prehistorických močálů se vynořil *Homo sapiens*, jehož nelineárních vědomí poskytuje kontext a význam.

Zdánlivě konfliktní hlavolam „víra versus věda“ je také zjednodušený poznáním, že trvalý, všudypřítomný „zdroj“ je odlišný od přechodné, zdánlivě jediné události, jako je například „příčina“. Pojem „příčiny“ je omezení restriktivního Newtonova paradigmatu reality, které je nyní zastaralé i v samotné vědě, která pokročila do nelineární dynamiky, teorie pravděpodobnosti, teorie prolínání, teorie o vzniku komplexity, a dalších.

Je příznačné, že v průběhu času byli největší vědečtí géniové ve svých osobních životech paradoxně velmi nábožensky založení a jejich schopnost pro hloubku porozumění byla hluboká a inkluzivní. Přestože kvůli své vrozené genialitě intuitivně věděli, že není žádný konflikt mezi náboženstvím a vědou, žádný z nich skutečně nenastolil řešení tohoto nepoměru jejich nevysvětlitelného vědění a porozumění.

Následující část: [Úvod](#)